

CZÉGÉNY NAGY ERZSÉBET

- találkozás -

Az utcán sietős emberek.
Maguk után húzzák sorsukat.
Szemük fogyó hold.
Meglátlak.
Háttal állsz nekem,
mégis ismerlek.
Megfordulsz.
Én mosolyba-rekedten nézlek,
te azt mondd, ugyanaz a szemünk.
Valamit mindig itt hagysz magadból,
s csak gyűlik bennem a Te.
Vércsatornáimban áramolsz,
belőlük holnapok nyílnak.
Megreked a csend gerincemen,
mert önzőn szorítottalak.
Magány ül csigolyáimon,
– hártyszerű –
lúktetésében darvadozik az este.
Holnap újra belédgömbölyödöm.

Éjszakai magány

Csepergő magány esti éjszakában,
Homályos lámpafény, szűkülő csend.
Valahol síró vijjogás lombok közt,
Talán egy bagolyfióka odafent.

Kezem hidegen simul a korlátra,
Szorosra húzom köntösöm,
Illatod sodorja felém a szellő,
Végigzongorázik bőrömön.

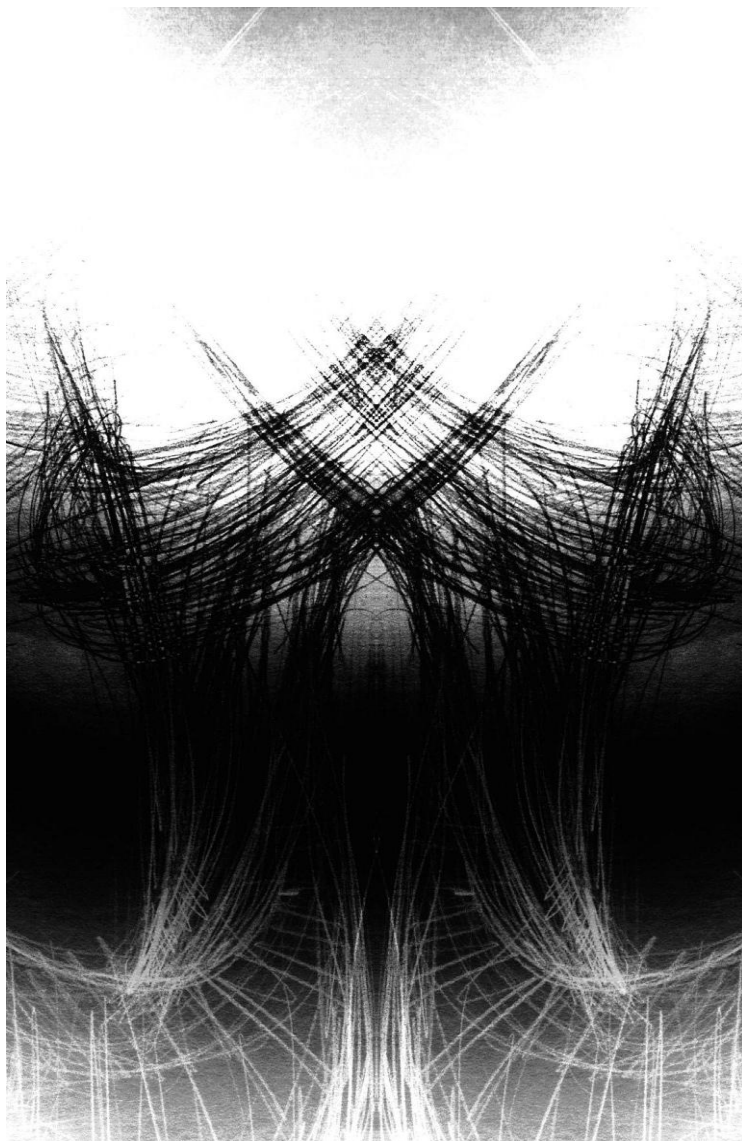
Minden akkordja egy érintés,
Lágy dallamú, bűvös Chopin,
Mely úgy bújik meg sejtjeimben,
Mint fogaim között a szó;
szeretem.

Mozdulatlanság

Szemed búzavirág.
Én itt. Te ott.
Közöttünk mozdíthatatlan
függönyök.
Redőkbe rendeződtek múltjaink.
Áporodott mában, homályba
szótt kérdések záporoznak;
– végtelen sínpár –
Holnapunkban vergődő
madártollak.
Az óra áll.

- kútbanéző -

amikor tollam papírhoz simul, még nem tudom,
mit rejtenek a vonalak, csak serceg a toll hegye
megállíthatatlanul, a rádióban csodákról beszélnek,
de más a valóság, nem tudni, miért születtünk
s halunk, ha burokból élünk, s csak a szépség
csöppen ki az írón hegyéből, hazudunk önmagunknak,
mert a pusztulás is ugyanitt döngeti mellét, s
rátelepszik napjainkra, önámítás a boldogság,
mert méhében ott gömbölyödik, hízik a halál,
s arra vár, hogy megszülessen.
én mégis szorítom tenyeremben azt a keveset, amim van.

GAYER VERA: VILÁGHÁLÓ